

Posudek vedoucího teoretické bakalářské práce Petra Hasalíka

ŘEČ FILMOVÝCH SNŮ

Sen a film jsou "spojité nádoby". Sen a snění a zejména studium individuálních snových mechanismů je navíc navyčerpateľnou inspirací, jak mohou střihači i autoři v širším slova smyslu vystoupit z poněkud institucionálně kanalizovaného světa filmu zpátky k podstatě, k průzkumu civilizací a morálkou nezglajšťaltovaného vnitřního modelu vnímání a prožívání. Sen je ochráncem principu touhy, proti společností diktovanému principu reality a člověk prosní nepominutelnou část svého, často prostraného bdělého života. Jediným "interface" mezi bděním a sněním je totiž jen banální úkon - zavření či otevření víček.

V úvodu teoretické bakalářské práce Petr nechává uvodit téma jedním z nejpovolanějších, který snění formálně od bdělé reality neodděluje, Luise Buñuela. "Jak se zdá, kinematografie byla vynalezena proto, aby vyjadřovala život podvědomí, jehož kořeny pronikají tak hluboko do poezie, a přitom se filmu téměř nikdy k tomuto účelu nevyužívá."

Sen je tedy předobrazem filmu a Petr s ohledem na rozměr bakalářské práce rezignoval na psychoanalytický rozbor tématu snu a veškeré tlačénice a třénice mezi freudiány, jungiány či adlerovci a věnuje se postupnému průniku do reprezentace snu vymezeném dekádami a zkoumá na základě zpětných interpretací to, jak se proměňuje podoba snění v dějinách kinematografie. Já to rozhodně vnímám pozitivně, i když zazněly již hlasy oponenta teoretické práce, že jde jen o jakousi popisnou "snovou ročenku". Vzhledem k tomu, že Petr je jeden z nejpragmatičnějších studentů, jež jsem poznal a nemyslím to vůbec pejorativně, jsem rád, že si toto téma zvolil a zpracoval a domnívám se, že teprve dynamická rovnováha racionality a iracionality tenduje k plnosti tvorby potažmo bytí...

Jestli jsem z něčeho drobně zklamaný, je to Petrova přílišná úspornost v charakterizaci jednotlivých úhelných "technologií" i myšlením a tvorbou vydobitých formálních postupů, jak postupně objevují a oživují potenci filmové řeči. Jednoduše řečeno, závěr je poněkud sporý.

Přes všechny výtky mám radost z Petrova směřování ke komplexnosti výše zmíněného duálního vztahu, spojitosti snu a bdění, byť realizovaného poněkud více racionálně než imaginativně a navrhuji hodnocení C.

Jan Daňhel